

LUMA BERRIEN AZTARNAK

Trenez zortzi ordu. Gaueko hamai-kak. Maleta ostatuan utzi duzu. Gelak argazkietan agertzen ziren koloreak, gortinak, telebista eta birentzako ohea galdu ditu. Bezperan zakarretara bota duzun guakamole berdina, naxo berdinak mutur aurrean afaltzeko. Bikaina hasiera!

Konfiantza plusa emango diozu zure psikologoari. Laurogei euro bisitak.

–Konfort zonaldetik atera behar duzu. Beste kultura, jende eta pentsatzeko eskema batzuk ezagutu, aurreiritziak gainditu... bidaiatzea da terapiarik hoberena!

Lehenengo gosaria: laranja zukua, ogi txigortua, tomatea, olioia, kafesnea. Kaio xinpatikoa hurbildu zaizu: hanka horiak, luma zuri, gris eta buztanaren puntan beltzak, mokoan pikoxta gorria. Ogia lapurtu dizu:

– Txori kabroial!

Terapeutaren agindua: libretan apuntatu gertatutakoak, sentitutakoak eta erreakzioak.

Tira, aurrera.

Mugitzeko mapa behar. Turismo bulegoa bilatu. Eguzkipean hiru ordu oinez. Informazio guneen arrastorik ez. Opari, litxarrerri eta liburu dendetan galdetu duzu, estankotetan:

–Ez dago mapa puta bat salgai hiri osoan!

Hondartza zure kabuz bilatzen hasi zara. Itsasoa aurkitu duzu: itsasoa non hondarra han. Itzalkina, hozkailua eta aulki tolesga-

Ilustrazioa

Kristina Fernandez

Idazleari buruz...

Joxe Aldasoro Jauregi

(Etxarri-Aranatz, 1974)

Idazle Eskolako ikasle ohia eta Pedro Lope de Larrea ikastolan irakasle.

Joxe Aldasoro

Oilo salda

rria daramatzen bikoteari jarraitu diozu:

–Hauek ez doaz patata jorratzera!

Errenkadan jarri zara hondartzan sarrera mailakatu egiten ariko direlakoan. Katamarana iritsi da eta lerrokin guztiak nonbaitera eramanez zuzen mozolo aurpegiarekin lehorrean utziz.

Eguerdiko hamabiak. Terrazako aulkian eseri zara:

–Garagardoa mesedez!

Idazten hasi zara. Zerbitzariak etxe-azpiko tabernako garagardo marka bera ateratu dizu, baina ez da edozein elkarriketari eusten dion etxe-azpiko zerbitzaria.

–Jendea ezagutzea, erraz esaten da!

Kaioa bai, kaio kabroia hurbildu zaizu bigarrenaz.

–Hondari hemendi!

Agian bertako kultura ezagutzeak jendearekin falta zaizun konplizitate punttua emango dizulakoan segapotoa ateratu duzu. Lehenengoan bingo! Zer proposagorik jatorri kultural zelta duen hiria ezagutzeko “Liberia Celta” baino?

Ordu bat irakurri duzu pantailan.

–Aurrera, beti aurrera!

Erdi-erdigunean hasi duzu ibilaldia pertsona izateko ezkata gehiegi, besorik ez, itsaslamina izateko hanka gehiegi eta gizonezko aurpegia dituen eskulturapetik. Bi zutabek hamaika metrotara jasotzen dute.

Mendebaldeko norabidea hartu duzu. Maitagarriak zamalkatzen duen hegodun dragoiaren ondotik pasa zara.

Erdigunetik aldendu ahala erakusleiko erraldoiak, jaka eta praka urdin ilunak, aurpegi makilatuak, ile-apaindegiko orrazkera eta bizarrak, banketxeak, belarritako handiak, atorra arrosa janzten duten gizonezkoak, optikak, erloju eta poltsa dendak desagertzen hasi dira eta espazioa betetzen dute gorputz astunek, soineko maiztuek, fruta dendek, txankletek, txandalek, “Zapaten Konponketa eta Giltzen Kopiak”, gurpildun aulkiek, kalfarrek, maskara kirurgikoek, garajeek, kirrinka egiten duten artikulazioek, jantzikoteek, boxeolari aurpegiek, “Borroka arteak-Opariak-Tatuaiek-Prentsa”.

Bi ordu ondoren, helmugara iristean zer topatuko erakusleikoan eta... Biblia! Haurrendako edizioan!

–Kaguendios!

Afal orduan bizkarrean Satan idatzia daraman gaz-

tea hurbildu zaizu.

–Joño! Ez dakizu zenbat pozten naizen!

Totel batekin elkarriketa neketsua bada, pentsa biren artekoa!

Lotara.

Atea izan arren, ostatuko bidean bazter guztietara begira: ez duzu behirik ikusi, ez aharikorik, ez zaldirik, ez belerik, ez aporik, ez katurik, ezta bat-batean eztanda egindakoan desagertzen den oinezkorik ere.

Gosaltzerakoan kaioa agertu zaizu hirugarrenez:

–Ospaaaa!

Ez duzu etsitzen hondartzarik gabe. Zerbitzariak esan dizun norabidean abiatu zara. Infernura bidali ote zaituen zalantza duzu: garabiak, burdin xaflak, hodiak, esmerilak, konpresoreak, buzo zikinak, txalekoak, kaskoak, argona, argon-botila asko. Burua altxatzen ausartzen zarenean ikusten duzu mastodonte, munstroa aldamiu artean preso. Are ezdeusago sentiarazten zaitu.

Alde egiten duzu norbaitek lanean jarri baino lehen. Ez da erraza: mastodonte bat atzean uzten duzuneko hurrengoak mehatxatzen zaitu.

Azkenean hondartzara iristeko ordaindu behar. Hogeia eurogatik “Deorum Islae”-ra.

–Erromatarrek ez zituzten Jaungoikoak estimu handitan!

Eukaliptoak, sasiak, kaioak, itzal gutxi, urak hankarte jotakoan alderantzizko “mainguren sindromea”, ardoa egiteko ere aukerarik ez: ze paradisu klase da hori?

Eskerrak norbaiti bururatu zitzaion taberna egitea.

–Garagardo “boc”-a eta menua, mesedez.

Txori gogaikarria enegarrenez. Olagarro zatitxoa jarri duzu eskuan jan dezan.

Orain bai! Garagardoa eskutan eta kuluxka perspektiban bidaiek behar duten irakaspena aurkitu duzu: bide orok tabernara eramaten du.

Ezin eskertu gabe utzi bidaiaren bultzatzailea. Ez zaio ekarri diozun oparia gustatu:

–Zu seko jota zaude!

–Haginetako minarekin ez nintzen zurera etorriko!

Piztiak botatzen ditu ahotik pikoxta gorridun moakoekin atzazala garbitzen duzun bitartean. Kutxan sartu duzu giltzatako palmipeda, bi dituzu orain. Afaltzeko gonbidapena ere errefusatu du:

–Oilo saldaren antzeko izan behar du ba!